GÖKMAVİ

ROMAN

Hamdi Ülker

GÖKMAVİ

Hamdi Ülker

tilkikitap
TilkiKitap
TilkiKitap
www.tilkikitap.com

tilki
Kitap

roman

gökmavi
hamdi ülker

ISBN 978-605-5045-78-4
1.Basım, İstanbul, Ekim 2015
Genel Seri:102 Roman Serisi:9

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.tilkimagaza.com
iletisim@tilkikitap.com

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Benjamin AE
Kapak Tasarımı: Ajans Tilki
Kapak Görselleri: Bilal Mente
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Özkaracan Matbaacılık/Yenibosna

Eserin tüm hakları Tilki Kitap©'a aittir. Alıntı dışında kullanımı yazılı izine tabiidir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.
Tilki Kitap'ın edebi değer dışında yayın kıstası bulunmamaktadır.

gökmavi

hamdi ülker

Hamdi ÜLKER, Erzincan-Çayırlı doğumlu.

Erzincan - Çayırlı doğumlu… Kars Susuz Kazım Karabekir Öğretmen Lisesi, Erzincan Eğitim Fakültesi ve Anadolu Üniversitesinden mezun oldu.

Hikâye ve roman alanında eserleri bulunan yazarın başta Türk Dil Kurumu Dergisi olmak üzere çeşitli dergi ve gazetelerde hikâye ve köşe yazıları yayımlandı. Yazar, halen Akra Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisinde yazar ve yayın kurulu üyesi olarak edebiyat dünyamıza katkıda bulunmaya çalışmaktadır.

Yazarın yayınlanmış eserleri;
‘Dergah’,
‘Sarıkamış’,
‘Son Cemre’
‘Bana Aşkı Anlatır mısın’
‘Kardelene Mektuplar’
‘Doğu Ekspresi’
‘Gökmavi’

Yazar iletişim: hamdiulker@hotmail.com

Karakoldan ifade için çağrılmışım. Okul çıkışı söylediler… Akşam ise mahalle postacısının kapıya bıraktığı notu alır almaz hemen muhtarlığa koştum. Elimdeki kâğıdın üzerine doksanlık Selim Amca'nın harf inkılabı sonrası mahalleye gelen eğitmenden öğrendiği alfabenin aynısını kullanarak bir şeyler karalanmış ve kapıya bırakılmıştı. Uzun uğraşlar sarf edip, sonunda çözüyorum. "Bir evrakınız var, mahalle muhtarlığından alınız!"

Muhtar yine erken çıkmıştı. Adam sanayi çarşısında yedek parçacı… Boş kaldığı zamanlarda ise muhtarlığa uğruyor. Mahalledeki çocuk parkının bir köşesine kurulmuş küçük, muhtarlık binasını sürekli açık görene aşk olsun. Etrafta gördüğüm insanlara muhtarı soruyorum ve kimsenin haberi yok. Sanki yer yarıldı yerin dibine girdi! Biçare sabahı bekleyecek, erken saatlerde gidip muhtarlık binasının önünde dikilecektim.

Akşama doğru okuldan tam çıkacağım zaman müdür çağırmış ve karakoldan ifade için beni çağırdıklarını söylemişti. Bir sürü şey geliyor aklıma, tedirginim ve huzurum kaçıyor. Acaba Adıyaman'da çalıştığım yıllarda derin devlete ya da statükoya karşı bir kusur mu işlemiştim(?) Yahut yolda yürürken dalıp gittiğim bir anda çaldığım ıslığı bir hanımefendi taciz olarak mı algılamıştı. Yoo belki de geçenlerde gazetede yazdığım yazıyı kendince yorumlayıp arkamdan esip gürleyen zat-ı muhterem için sarf ettiğim galiz sözlerdi bunun sebebi… Eee boşuna dememişler yerin kulağı var diye! Birisi yine duydu bütün bunları ve gidip bir bir gammazladı.

Bazen kendime çok kızıyorum. Çene mi tutamayıp herkesin yanında olur olmaz eleştirilerde bulunuyorum. Ya da yaşadığım ve gördüğüm haksızlıklara tahammül edemeyip kalemime

yükleniyorum. O da birilerinin keyfini kaçırıyor, canını sıkıyor ve başım belaya giriyor.

Her şey bitti sanıyordum. Yani şu gazetede yazdığım en son yazıdan dolayı açılan soruşturmanın geri çekildiğini ve artık bir şey olmayacağını zannediyordum. Yine de belli olmaz. Boşuna dememişler; "Su uyur düşman uyumaz" diye!

Geç saatlere kadar, bütün yazıp yayınladığım yazıları gözden geçiriyor ve beni sıkıntıya sokabilme ihtimali olanların birer nüshasını çıkararak dosyalıyordum. Üstüne bir de gazetede yazı yazabilmek için vilayet makamından aldığım izin onayını ekler en azından şimdilik savunma olarak yanımda bulundururdum.

Her şey iyi güzel de, ya geçenlerde sanal âleme düşen ve bana mal edilen o mesaj ne olacak. Herkes hâlâ onu benim yazdığımı zannediyor. Aslında onu kimin yazdığı bellidir de sanırım beni bu ilden sürgün göndermek istiyorlardı ve onun için bahane üretme derdindeydiler. Çok dikkatli olmalıyım. Öyle ulu orta her yerde, herkesin yanında olur olmaz şeyler konuşmamalıyım. "Bir kere adımız çıkmış dokuza, inmez sekize…"

Kimi zaman ise hayatın böyle daha hareketli, anlamlı ve daha keyifli olduğunu düşünmüyor değilim. Başım biraz ağrıyor ama en azından kul hakkı yemediğim, hırsızlık, dolandırıcılık ve revaçta olan bilumum gayrı ahlaki şeylere bulaşmadığım konusunda hiçbir tereddüdüm yok. Dedim ya; ne geliyorsa başıma, hep şu dilimi tutamadığımın yüzünden geliyor. Sana ne devlet kurumlarındaki usulsüz atamalardan, kılıfına uydurulmuş hırsızlıklardan, devlet imkânlarını kendi çıkarı için kullananlardan? Hem sen onlardan daha mı iyi bileceksin? Adam okuyup üflemeden sokağa çıkmıyormuş. Vardır elbet bir bildiği…

Gecenin geç saatlerine kadar olabilecek bütün ihtimaller üzerinde türlü çeşit hayaller kurmuş ve ne yapabileceğim konusunda hayali tedbirler üretmiştim. Şayet kaçınılmaz son gerçekleşir ve buralardan gitmem gerekirse de; dert değil, zaten yıllardır gurbetlerde kalmış, kaşarlanmıştım. Bir süreliğine rahatım bozulurdu ama ona da alışırdım. Lakin gittiğim yerden de rahat durmayıp bu defa üslubumu sertleştirerek, onların bütün dalaverelerini dile getirmeyi sürdüreceğim. Kendime bir müstear isim bulup zamanı ve mekânları kurgulayarak yazmaya devam edeceğim. Bana ne faydası mı olacak? Bilmiyorum olup olmayacağını ama en azından bu dünyada insanlara melek görünüp kanlarını emen riyakâr münafıkları bu şehirde yaşayan insanların bilmesini istiyorum. Yazdıklarıma inanmasalar bile en azından akıllarında bir soru işareti bile bırakabilmek benim için yeterli olacaktı.

Uzadıkça uzayan ve yarı uyanık geçen bir gecenin ardından sabahın ilk saatlerinde mahalle muhtarlığının kapısına dikilmiştim. Bekle babam, bekle… İki saate yakın bir zamandır bekliyordum ama ne gelen var, ne de giden! Arada bir benim gibi işi olanlar gelip kapı önünden binaya doğru bakıyorlar ve " zaten açık olsa şaşardım" dercesine dudaklarını büküp, suratlarını asarak gidiyorlardı.

"Ne kadar vurdumduymaz bir insanmış bu! Kamu görevi yaptığının bilincinde değil!" gibi öfke yüklü sözler elimde olmadan dudaklarımdan dökülmeye başlamıştı. Bir ara kapı önüne gelen adamın telefon konuşmasından anladığım kadarıyla, muhtar gelmeyecekti. Bir toplantı için belediyeden çağırmışlar saat dokuzda orada olması gerekiyormuş, bu yüzden de muhtarlığa uğramadan direk belediyeye geçmişti. Öfke ile oradan ayrılıyor ve arabama atlayıp karakolun yolunu tutuyordum.

Okuldan bir iki saatliğine aldığım izin süresinin dolmasına beş on dakika kala karakolun kapısından içeriye giriyordum. Koltuğumun altında akşamdan hazırladığım plastik dosya, bir elimde arabanın

anahtarı, diğer elimde ise cep telefonu vardı. Sanki birazdan kötü şeyler olacaktı. Belki de beni gözaltına alacaklardı. Ne olur, ne olmaz diye de birkaç yakın arkadaşımı bir şeyleri bahane ederek aramış ve karakola ifade için gittiğimi söylemiştim. Hani en azından gelip arabamı alırlar, telefonuma, cüzdanıma falan sahip çıkarlardı.

Tedirgin bir şekilde bahçe kapısından içeriye girerken nizamiyedeki nöbetçiye ifade için çağrıldığımı söylüyor ve yönlendirmesini istiyordum. Kafasını hafifçe sol tarafına çevirip, burnunun ucu ile binanın giriş kapısını işaret ediyordu. İçeriye girer girmez kapı arkasındaki nöbetçi polise de aynı şeyleri söylüyordum. O da beni ifade odasındaki arkadaşlarına yönlendiriyordu. Odaya girip şaşkın ve tedirgin bir şekilde ilk önce ismimi söylüyordum. İfade için çağrıldığımı tekrar ettiğimde odadaki memurlar bir anda birbirlerinin yüzüne bakarak hatırlamaya çalışıyor, lakin bir şey hatırlayamıyorlardı. Biraz daha sağı solu kurcaladıktan sonra ifadesi alınacaklar listesinde benim ismimin olmadığına kanaat getirip, "yanlışlık olmuş" diyerek beni gönderiyorlardı.

Yarı şaşkın ve sevinçli bir şekilde karakolun kapısına doğru yönelmiş, ne olup bittiğini anlamaya çalışarak dışarıya doğru yürüyordum. Bir anda arkamdan bir ses; "Beyefendi!" diye sesleniyordu. "Acaba bana mı?" diye düşünerek geriye döndüğümde az önceki memurlardan birisinin bana seslendiğini görüyordum. Karakol amirinin benimle görüşmek istediğini söylüyor ve beni bir üst kata yönlendiriyordu. Ardından ise bana yanlış bilgi verildiğini, ifade için çağrılmadığımı izah ediyordu.

Üst kata çıkıp, oradaki görevliye karakol amiri ile görüşmek istediğimi söylediğimde karşıdaki amir odasından uzun boylu, iri yarı, etine dolgun, düz saçlı bir adam kapı önüne kadar geliyor ve ismimi söyleyerek gülümsüyordu. Beni içeriye davet ediyordu. Büyük bir merak içerisinde adamı tanımaya çalışıyordum ama nafile, bir anda hafızamı yoklamış ve hatırlayamamıştım. Misafir

koltuklarından birisine beni oturtup, kendisi ise makam koltuğuna oturuyordu. Anladığım kadarıyla karakol Amirliği ve Çocuk Şube Müdürlüğü görevlerini birlikte yürütüyordu. Masasının üzerinde imza için bırakılmış birkaç evrak ve kalemlikten başkada bir şey yoktu.

Kısa süren bir hal hatır sormacanın ardından adam kendisini kısaca tanıtıyor ve bana Turgutlu hakkında ne bilip bilmediğimi soruyordu. O an için aklımda kaldığı kadarıyla sadece "Manisa'nın bir ilçesi" diyor başka da bir şey hatırlamadığımı söylüyordum. Adam muhabbet etmek istiyordu belli ki ama benim zamanım yoktu. Lakin yine de onu dinlemem gerektiğini biliyordum. Çaycının getirip masasına bıraktığı çaya şöyle bir bakıyor, tabağın kenarına konulmuş şekerden eliyle bir parça kırarak ağzına atıyor ve çayından bir yudum alıyordu. Ben ise çayımı yudumlarken adamı bu tarafların insanına hiç benzetememiş ve şekeri kırarak ağzına atışına, üzerine çayı yudumlayışına anlam vermeye çalışmıştım. Zira o şekilde çay içmek bizim buraların âdetiydi.

Koltuğunda oturmaktan rahatsızmış gibi, sağa sola kımıldanıyor ve lafa nereden gireceğine karar veremiyordu. Bir yudum çay, derin bir nefes ve geriye iyice yaslanışın ardından kendinin Manisa Turgutlu'nun bir köyünden olduğunu söylüyordu. O anlatıyor ben ise anlattıklarına bir anlam vermeye çalışıyordum…

Geçenlerde bir süreliğine izin alıp memlekete gitmişti. Köyünde kaldığı süre içerisinde eş, dost, akraba, komşu kim varsa hepsini ziyaret etmişti. Bu ziyaret onun uzun bir aradan sonra doğup büyüdüğü köye yaptığı ilk ziyaretti. Köyün aksakallılarından Hüseyin Amca kendisinin Erzincan'da görev yaptığını öğrenince daha bir başka memnun olmuş ve amirle daha fazla ilgilenmişti. Aralarındaki uzayıp giden ve özlem dolu muhabbete Hüseyin Amca'nın hüzün dolu sözleri damgasını vurmaya başlamıştı.

Yıllar önce Afşin Termik Santralde mühendis olarak henüz yeni göreve başlayan oğlunu ziyarete gitmişti. Bir süre, orada bekâr olan oğlunun yanında misafir kalmış ve geriye dönme zamanı gelmişti. Oğlu ise Elbistan'dan annesi ve kardeşleri için ilk maaşı ile aldığı hediyeleri bir paket yapmıştı. Öğrencilik yıllarından alıp okuduğu ve bir kenarda duran kitaplarını ise bir çantaya koyup babasına köye götürmesi için vermişti. Hüseyin Amca; Adıyaman'dan gelip İzmir'e devam eden bir otobüse Göksun'dan bindiriliyor, çanta ile paket otobüsün sağ tarafındaki orta bagaja konuluyor ve yolcu ile bagajın Turgutlu'da indirileceği muavine sıkı sıkı tembihleniyordu.

Uzunca bir yolculuğun ardından henüz şafak sökmeden otobüs Turgutlu'ya varıyor ve Hüseyin Amca iki parça bagajı ile birlikte Turgutlu'da indiriliyordu. Durakta bekleyen taksilerden birisine atlayıp, hoca sabah ezanını okumaya başladığı anda köye geliyordu. Ne o gün ne de başka bir zaman o paketlerde nelerin olduğunu merak edip sormuyor, kimse de kendisine bir şey söylemiyordu. Hanımı ve çocukları pakettekileri aralarında paylaşıyor, içerisinde ağabeylerinin kitapları olduğunu bildikleri çantayı ise evin büyük kızı, yüklüğün bir köşesine sıkıştırıyordu. Ta ki birkaç yıl sonra acele bir el çantasına ihtiyaç duyulup, çantanın yüklükten çıkarıldığı ana kadar.

Eve gelen bir misafiri yolcularken bir el çantasına ihtiyaç duyulur. Sağa sola bakılır. Yüklükte bir köşeye sıkıştırılmış koyu renkli çanta evin hanımının dikkatini çeker. Onu oraya; kimin, ne zaman koyduğunu bile hatırlayamaz. Hemen aşağıya indirir, üzerindeki tozu bir bezle sildikten sonra çantanın fermuarını açar.

Yıllardır yüklükte bir sır gibi saklı duran bu çantanın içerisinden; taşlanmış ipek kumaştan koyu yeşil bir mont, birkaç parça çamaşır, tıraş malzemeleri ve bir de koyu mavi kapaklı defter çıkar. Hiç kimse buna bir anlam veremez ve Hüseyin Amca çağrılır. Hüseyin Amca o an için olup bitenlere bir anlam veremez ve çanta boşaltılıp

misafire verilerek, yolcu edilir. Bir süre sonra mavi kaplı defter açılır sağı solu kurcalanır. Orta sayfalardaki kurumuş papatya, hafifte olsa bir çiçekten çok kuru ot kokusu veriyordu. İçerisinde yazılı olanlar evdeki okuma yazma bilenler ve komşular tarafından iyice incelenir. İlk önceleri evin büyük oğlu Murat'ın okul yıllarında gizli saklı aşklarını ve duygularını karaladığı bir ajanda olarak sanıldığı için bütün meraklılar, özellikle de evdeki kızlar tarafından baştan sona dikkatle okunur. Ama bir sorun vardır. Bu ajandanın hiçbir yerinde Murat'ın adı geçmiyordu. Hatta Erzincan'dan, Adıyaman'dan bahsediliyordu ki Murat'ın oralarda hiç işi olmamıştı. O, İzmir'de okumuş, Afşin Termik Santralde işe başlamıştı. Hem defterin üzerinde Asaf Alioğlu diye bir isim vardı. O ismi gördükleri andan itibaren yıllar öncesinde bir şeylerin yanlış gittiğini anlamışlardı. En kısa zamanda Murat'ı arayıp durumu anlattıkları zaman olay büyük bir olasılıkla çözülmüş oluyordu.

Hüseyin Amca birkaç yıl önce oğlunu ziyarete gidip döndüğü zaman kendisine emanet edilen çantaya çok dikkat etmemişti. Sabahın ilk saatlerinde uyku sersemi olarak indiği Turgutlu'da ise yine dikkat etmemiş ve başkasına ait bu çantayı alıp getirmişti. İşte olayın anlaşıldığı o günden beri Hüseyin Amca birçok kişi ile müşavere etmişti. Erzincan'da askerlik yapan, tanıdığı olan birisini aramış lakin bir türlü denk getirememişti. Hatta bir ara çantayı eline alıp Erzincan'a gelmeyi ve sahibini bulup helallik almayı bile düşünmüştü lakin buna da tansiyon ve şekeri müsaade etmemişti.

Ta ki bir gün kendisini ziyarete giden amirin Erzincan'da görev yaptığını öğrenince yüreğini değişik bir his kaplamış ve heyecanlanmıştı. Eski çantayı misafire verdikleri için yeni, güzel bir çanta almıştı. Uzun zamandır evinin en güzel köşesinde gözü gibi koruyup sakladığı bu emaneti amire teslim ederken, elleri titriyordu. Bir yandan da; "Oktay oğlum, bu emanetin sahibini bulursan bana haber et, olur mu?" diye sıkıca tembih ediyordu…

Amirin anlattıkları beni yıllar öncesine alıp götürüyordu. Neredeyse yirmi yıl olmuştu. Bir kış günüydü. Uzun zamandır şehir dışına çıkamamak beni bunaltmıştı. Sömestr tatilini bahane edip İzmir'e gidip orada biraz gezmeyi, akrabalarımı ziyaret etmeyi düşünerek Adıyaman'dan İzmir'e giden otobüse bilet almıştım. Öğle vakti Adıyaman otogarından hareket eden otobüs sabahın ilk saatlerinde İzmir'de olacaktı. Valizimi ve el çantamı otobüsün sağ tarafındaki orta bagaja vermiş ve yerime oturmuştum. Yolculuğum güzel geçmişti. Otobüs yolculuğu sırasında kolay kolay uyuyamazdım ama o gün geç saatlerden itibaren uyumuş ve neredeyse İzmir'de gözümü açmıştım. Otobüsün sağ tarafına geçmiş, muavinden bagajlarımı almak için bekliyordum. Valizimi bulmuştu lakin kenarlarında beyaz şeritleri bulunan ve kırmızı askısı olan siyah renkli el çantamı bütün aramalara rağmen bulamamıştı. Bir ara muavin, o çantayı yanlışlıkla Turgutlu'da indirdiğini söylüyordu.

Henüz sabah olmadan yolcu indirmek için durdukları Turgutlu'da birazda uyku sersemi, çantamı orada indirmişti. Çok canım sıkılmış ve öfkelenmiştim. Her şey ne ise de çantamın içerinde Gökmavi adını verdiğim ve o zamana kadar birçok sırrımı yazdığım defterim vardı. Eğer onun başına bir iş gelirse bu benim için çok kötü olurdu. Hemen yazıhaneye geçip Turgutlu'yu arattırdım. Yazıhanede öyle bir çantanın olmadığını söylüyorlardı. Üstelik o saatte otobüsten kimin indiği ve nereye gittiği hakkında da bir bilgileri yoktu.

Bir tek umudum, çantayı yanlışlıkla götüren kimdiyse, getirip yazıhaneye geri bırakmasındaydı. Aradan uzun bir zaman geçmesine rağmen hiçbir haber alamamış, Adıyaman Adliyesi'ne giderek otobüs firmasını dava etmiştim. Bir süre sonra çıktığım ilk duruşmaya otobüs firmasının avukatı gelmişti. Elimde yolculuktan kalan bir tek delil vardı ve o da yirmi üç numaralı koltuğa kesilmiş yolcu biletiydi. Ona da adımı bile yazmamışlardı. Üstelik bagaj kartı da, ben istememiştim onlar da vermemişlerdi.

Ne çantayı alanın, ne kaybeden firmanın, ne de yanlışlıkla indiren muavinin hiçbir suçu yoktu. Suçlu olan tek bir kişi vardı ki o da bendim. Nitekim davayı kaybetmiş, üstelik o zamanın parasıyla yüz on yedi bin lira da mahkeme masrafı ödemiştim. Adliye binasından çıkarken her şeye lanet ettiğime bir süre sonra aynı firmanın otobüsünün Çakıt Geçidi'nde yaptığı kaza haberini duyunca çok pişman olmuş, üzülmüştüm.

Yaşadığım bu talihsizlikten sonra sayfalara küsmüş, kalemlerle adeta düşman olmuştum. Uzun bir süre bir tek cümle dahi karalamak için elimi kımıldatmak içimden gelmemişti.

Anlattıklarımı arada bir çenesini kaşıyıp, saçını düzelterek dinleyen amir, bir anda derin bir nefes alıyor ve geriye yaslanarak; " Sizi anlıyorum…" diyordu. Ardından sağ tarafındaki etajerin üzerindeki çantayı alarak masanın üzerine koyuyor ve bana doğru hafifçe ittiriyordu. Hemen yerimden kalkıyor ve çantanın fermuarını açıyordum. "Gökmavi..!" diyor ve yıllar sonra elime aldığım o sırlarımla dolu defterimi yeni doğmuş bir çocuk gibi seviyor, okşuyor ve yapraklarını bir bir çeviriyordum. " Neredeydin bu güne kadar, neden canımı yaktın, hiç mi özlemedin beni?" der gibi manasız bakışlarla Gökmavi ve Denizkızı ile hasret gideriyordum. Bana ait olmayan bir çanta içerisinden yirmi yıl önceki anılarım çıkmıştı. Havanın güzel olduğu günlerde giyebilmek için yanıma aldığım yazlık yeşil montum, tıraş takımım, çamaşırlarım ve her şeyden önemlisi Gökmavi…

Mahur bir şarkı gibi kulaklarımda çınlıyordu o günler ve ılık bir bahar sabahında ulu bir çınarın yaprağından ham toprağa narin bir eda ile damlayan çiğ damlası gibi gözlerimin önünden kayıp gidiyordu zaman. Karakolun kapısından çıktıktan bir süre sonra amire bir teşekkür bile etmeden çıktığım aklıma geliyordu…

Kimdi bu insan, nereden ve neden çıkmıştı karşıma? Ve ne demek istemişti bana kader? Neden benim sırlarıma birileri ortak olmuştu? Hayli meraklı oldukları defterin defalarca çevrilmiş yapraklarından belli oluyordu. Lakin dokununca toz olacak kadar kurumuş papatya, koyduğum sayfaların arasında hâlâ duruyordu…

Postacının muhtarlığa bıraktığı evrakın ne olduğunu hâlâ bilmiyorum ve merakta etmiyorum. Lakin yıllar sonra körpe bir bebek gibi kucağıma alıp hasret giderdiğim Gökmavi'nin yapraklarını usul usul çeviriyorum…

I

"Ben bir emre tabiyim ve burada bulunmak zorundayım. Benim lügatimde sanırım korku; ortalıkta, bir şeylere hizmet ettiğini zannederek dolaşan başıboş güruhlardan irkilmekten ziyade insanın sevdiklerini, emeklerini kendi elleri ile katletmesidir…"

9 Mart 1991
Doğanlı

Sevgili Denizkızı,

Sana bugün gördüğüm rüyamı anlatacağım ama öncesinde bir şey sorabilir miyim? Korku nedir, bilir misin? Sahi daha önce de kokuyu sormuştum sana ve sen "bana karın ilk eridiği zamanlarda kardelen çiçeklerine sinmiş toprak kokusudur" demiştin. Neden diye sorduğumda ise; "yüreğime dokunuyor be Asaf!" demiştin." Ben yüreğe dokunmanın da ne olduğunu biliyordum ya, olsun yine de senin o ıtır kokulu, kadife uçlu kaleminden dökülen cümlelerin ile yüreğim kımıldadığı zaman sözlerini anlamlandırabilmiş ve yüreğimin tatlı bir heyecanla ürperdiğini anlamıştım. Bu akşam ise sana; "korku nedir?" diye sormak istiyorum. Biliyorum yine kaynatacak ve kaçamak cevaplarla beni avutmaya çalışacaksın ama olsun ben senin yüreğinden dökülecek her kelimeyi anlamlandırmaktan büyük bir haz duyuyorum… Korkularla dolu bir rüyaydı az önce gördüğüm…

Yatağım pencerenin kenarındaydı ve yatağıma uzanmış uyumaya çalışıyorum. Birden büyük bir gürültüyle pencere açılıyor ve dışarıdan içeriye doğru öğrencilerim birer birer atlıyorlardı. Pencereden her atlayan çocuk çamurlu ayakları ile üzerime basıyor sonra odanın içerisinde koşuşturmaya başlıyordu. Çok

sinirlenmeme rağmen, üzerime karabasan çökmüşçesine ne bir şey söyleyebiliyor, ne de yerimden kalkabiliyordum. Bağırmak istesem de sesim çıkmıyor, çocuklar da beni dikkate almıyorlardı. En son çocuk da pencereden üzerime atlamış ve çamurlu ayakları ile yatağıma basarak odanın içerisinde koşuşturan diğer çocuklara karışmıştı. Birden yerimden kalkıyor hemen masanın üzerindeki ahşap saplı çelik Sürmene bıçağını elime alıyor ve çocukların üzerine saldırıyordum. Gırtlağını kestiğim her çocuk benim anlamadığım bir lisan ile bir tek kelime söylüyor ve ölüyordu. Önce Hüseyin, daha sonra Aydın ve ardından Filiz…

O korku ve tedirginlikle ürpererek kafamı masanın üzerinden kaldırıp pencereye doğru koşuyor ve manasız bakışlarla aşağıdaki vadiyi süzmeye başlıyordum. Bir süre öylece bekledikten sonra bunun bir rüya olduğunu anlayıp derin bir nefes alarak rahatlıyordum. Lakin yine de kötü bir şey olacak korkusu her rüyadan sonra olduğu gibi yüreğimin bir köşesinde saklı duruyordu.

Sevgili Denizkızı, biliyorum yine bana cevap vermek için sabırsızlanıyorsun ama dur bu defa da kendim vereyim sorumun cevabını. Evet, sanırım korku; ortalıkta bir şeylere hizmet ettiğini zannederek dolaşan başıboş güruhlardan irkilmekten ziyade insanın sevdiklerini, emeklerini kendi elleri ile katletmesidir…

Az önce sana ayırdığım sayfaya neler karalayacağımı çaresizce düşünürken bak yine bugünkü yaprağına karaladıklarımla sayfan dolup taştı. Yalnız unutturma, yarın ilk işim o rüyada boğazını kestiğim çocukların gözlerinin içine gülümseyerek bakmak ve bana söyledikleri o "bıskine" nin anlamını sormak olacak…" diye günlüğümün Denizkızı'na ayırdığım bugünkü sayfasını karalamayı bitiriyordum…

O nasıl rüyaydı öyle… Oldum olası rüyalarımdan ve aklıma

gelenlerden korkmuşumdur. Çok fazla gerçekçi olmasalar da günlük hayatıma dikkat ettiğim zaman mutlaka bir gün öncesinden gördüğüm bir rüyanın aynısı olmasa bile bir benzeri olaya rastlarım. Yahut "aklıma gelen başıma geldi" derler ya, ha işte onu yaşamasam kendime küserim sanki. Korkularım var ve illaki bir maraz çıkmazsa olmayacak…

Yaklaşık bir saattir kafamı eski okul sıralarından yaptığım masanın üzerine koyup, boynum ağrıyıncaya kadar uyumuştum. Ellerimi birbirine kenetleyip kafamı kollarımın üzerine koyarak ağzımdan salyalar masanın üzerine akıncaya kadar uyumayı her nedense alışkanlık etmiştim. Bir adım ötede duran yatağıma girip uyumaya üşendiğimden değil ama sanki bu halde uyuduğum zaman kendimi yüreğime daha yakın hissediyorum. Her akşam bir süre böylece uyuyup ardından da uyandıktan sonra sevgili dostum Gökmavi'nin tütün kolonyası kokulu narin yapraklarına günün özetini karalayıp sonra da okuduğum kitaplara dalıp gidiyordum. Bu akşam boynuma giren ağrıdan çok gördüğüm rüyanın etkisi ile tiksinerek kafamı, üzerine derinlemesine toz kokusu sinmiş okul masasının üzerinden kaldırıyor ve sağıma soluma bakınarak kendime gelmeye çalışıyordum. Bir ara ağzımdan sağ elimin üzerine sızmış ıslaklığı üzerime kurulayıp pencereye doğru yöneliyor ve perdeyi kaldırarak ay ışığı ile loş bir aydınlığa bürünmüş vadiyi gözlerimin görebildiğince süzüyordum. Çok aşağılarda kımıldayan kavak ağaçlarının dalları ve ay ışığının parlattığı büyük kayalardan başka bir şey göremiyordum. Tekrar perdeyi kapatıp masanın başına oturuyorum ve elime aldığım yorgun kalemle ajandamın heyecanla beni bekleyen yapraklarına bir şeyler karalamaya hazırlanıyorum. Bugün çok da bir şey yaşamamıştım her günkü gibi ama yine basitte olsa olayları alabildiğine abartıp bir sayfalık öykü çıkarmazsam sanki Gökmavi bana küsecek, kaç zamandır kendisi ile muhabbet ettiğim Denizkızı kırılacak gibiydi. "Evet!" diye birden heyecanla kaleme sarılıyordum. Her zamanki gibi Denizkızı'nın poyrazın okşadığı yosun kokulu saçlarının kokusunu derin derin soluyor ve

yazmaya başlıyordum…

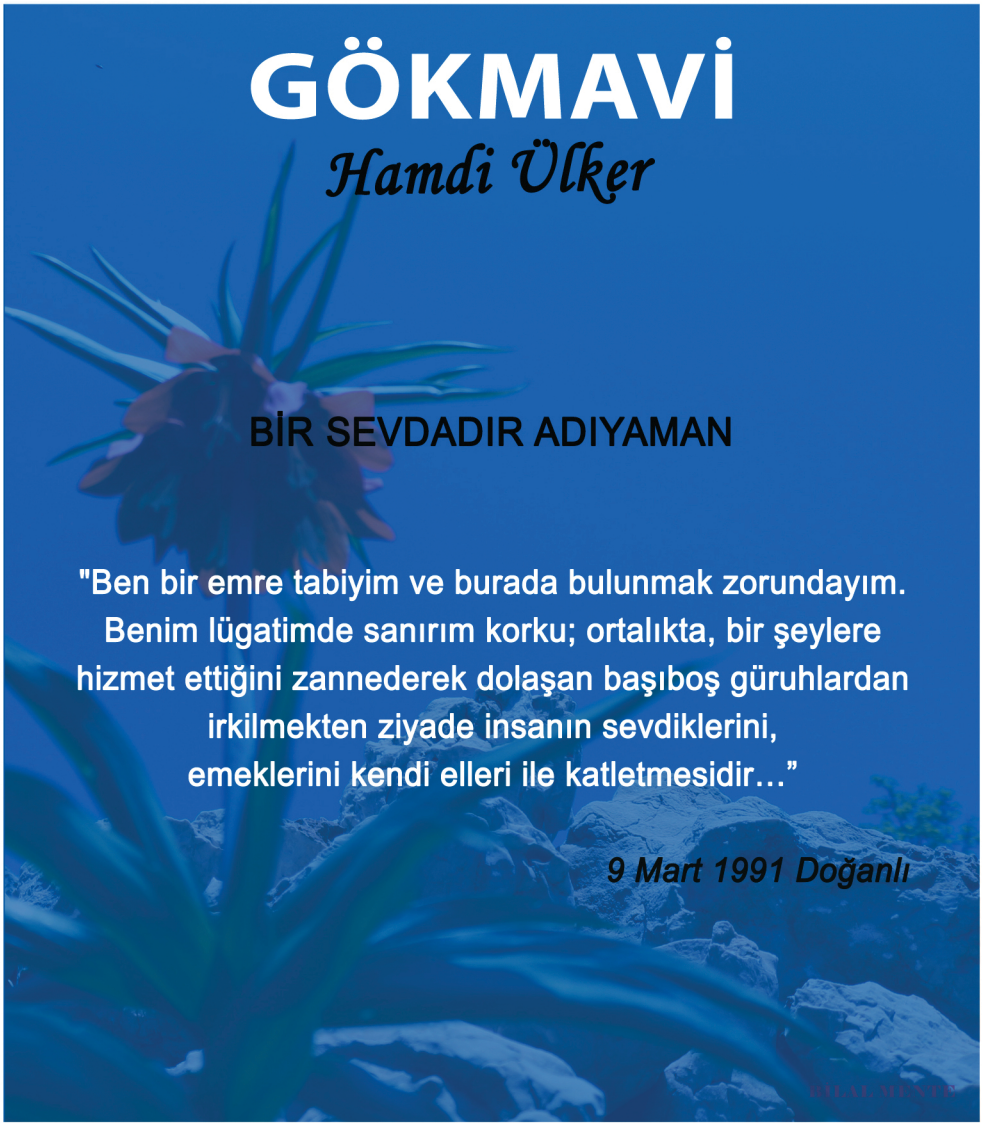
Gökmavi'nin, Denizkızı'na ayırdığım bugünkü yaprağına korkularımı yazdıktan sonra her zaman yaptığım gibi yazdıklarımı okumadan bugünkü sayfayı da ileride belki bir gün okuyabilmek umudu ile dağların arkasında kararan güneş gibi karartıyor ve bu akşamki yazma faslımı buruk bir şekilde kapatıyordum. Uzun zamandır oturmaktan yorulduğum ve yorduğum ahşap sandalyemin üzerinden kalkıp kaç zamandır okumaya çalıştığım romanı alarak yatağıma uzanıyorum. İyi yürekli Rahip Jean Valjean, Fahişe Fantine ve masum kız çocuğu Cosette arasında sürüklenen bir sefalet hikâyesi ile gecenin derinliğine dalıp gidiyorum. Dışarıdan gelen sesler ile kendime geldiğim zaman yine uyukladığımı ve kitabın yüzüme kapaklandığını anlamıştım. Dışarıda bir kalabalık vardı ve birilerini bekliyor gibiydiler…

Pencerem uzun kış geceleri boyunca keskin poyraza belki değil ama dolunaya karşı hep sımsıkı kapalıydı. Her akşam kalın koyu renkli perde ile rüzgârın kolayca sızmak için yol bulduğu o demir çerçeveyi iyice kapatıp, bana zarar verecekmişçesine korktuğum ay ışığının odama girişini engelliyordum. Bahar geldiğinde anlamıştım bu korkunun zamansız olduğunu. Zira kış aylarında sabahlara kadar durmaksızın esen poyrazın gıcırdayan sesinin odamın içerisinde yankılanışından ve karnına zemheri sancısı girmiş tilki ulumasından, arada bir de dış kapının yanına çivilenmiş eski posta kutusunun rüzgâra direnişi sırasında kendine olan öfkesini kafasını duvarlara vurarak çıkarmaya çalışan bir suçlu gibi, her duvara çarpışında çıkardığı sesten başka da ses duymamıştım…

Uzun uzadıya devam eden tedirgin bekleyiş ve vahamet günlerce sürmüş ve nihayet uzun gecelerin sonu gelmişti. Dolunay kış gecelerinde yüzüne çekilmiş puslu perdeyi kaldırmış, alabildiğine parlıyordu. Arada bir kalın perdenin bir köşesini hafifçe kıvırıp aşağıdaki vadiye bakıyor, ay ışığının kayalarda ve vadide yansıyışını

GÖKMAVİ

Hamdi Ülker

BİR SEVDADIR ADIYAMAN

"Ben bir emre tabiyim ve burada bulunmak zorundayım. Benim lügatimde sanırım korku; ortalıkta, bir şeylere hizmet ettiğini zannederek dolaşan başıboş güruhlardan irkilmekten ziyade insanın sevdiklerini, emeklerini kendi elleri ile katletmesidir…"

9 Mart 1991 Doğanlı

@ tilkikitap
/ TilkiKitap
@ TilkiKitap

www.tilkikitap.com
www.tilkimagaza.com
Online kitap satış sitesi.

ISBN: 978-605-5045-78-4
9 786055 045784

GÖKMAVİ /// Hamdi Ülker